

РЕШЕНИЕ

№ 4753

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4376** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ЗД „Б. И.“, АД ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], против решение № 801 от 16.02.2023 г., постановено по НАХД № 6316/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-92/26.04.2022г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление “Застрахователен надзор”, с което на дружеството, на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

Касаторът твърди, че решението е постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Посочено е, че неправилно с НП е наложено наказание, извършено в условия на „повторност“, като в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Сочи също, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. Твърди, че квалификацията на нарушението е неправилна, че извършеното

административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, а наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени оспорения съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП. Не претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба, като счита същата за неоснователна по доводи, подробно изложени в представените по делото писмени бележки, както и в проведено публично заседание по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка, Административен съд София-град намира за неоснователна по следните съображения:

Софийският районен съд с решение № 801 от 16.02.2023 г., постановено по НАХД № 6316/202 г., е потвърдил НП № Р-10-92/26.04.2022г., издадено от заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на касатора, на основание чл. 644, ал. 2 предл. 2 вр. ал. 1 т. 2 КЗ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000,00 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

Административна наказателната отговорност на застрахователя е ангажирана за това, че до 11.01.2022 г., включително не се е произнесъл по претенцията на М. К. В., заведена на 22.11.2021 г. пред ЗД „Бул Инс” АД за застрахователно обезщетение във връзка със ПТП по вина на водач, чийто договор за застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите” бил сключен с дружеството. На 15.12.2021 г. били представени данни за банкова сметка и бил извършен оглед на МПС. След този момент дружеството не изисквало допълнителни доказателства от лицето. На 02.02.2022 г. застрахователят частично изплатил обезщетение за част от щетите по автомобила. ЗД „Бул Инс” АД се произнесло по останалата част от претенцията на 09.03.2022г., като отказало да изплати застрахователно обезщетение.

След проверка от КФН е прието, че ЗД „Бул Инс” АД не се произнесъл по претенцията в рамките на 15 работни дни – до 11.01.2022 г., включително, с което е нарушил чл. 108, ал. 1 КЗ, и е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-144/12.04.2022, въз основа на който е издадено обжалваното НП.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер е и наложената административна санкция. Съдът е достигнал до извода, че административна наказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

В случая е установеното, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ,

тъй като в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, не се е произнесъл по застрахователна претенция № [ЕГН] по един от посочените в т. 1 и т. 2 на чл.108, ал.1 начини, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или, 2. мотивирано откаже плащането.

От събраните пред въззивния съд доказателства се установява, че след завеждането на претенция на 22.11.2021 г. във връзка с настъпило застрахователно събитие и на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, на 15.12.2021 г. е било представено последното доказателство - банкова сметка и бил извършен оглед на МПС и след тази дата от застрахованото лице не са изисквани допълнителни документи. Следователно от тази дата започва да тече срокът от 15 работни дни за произнасяне по един от двата, определени в чл. 108, ал. 1 от КЗ, начина, т.е считано от 15.12.2022 г. е започнал да тече срокът по чл. 108, ал.1 от КЗ и е изтекъл съответно на 11.01.2022. Установено е, че застрахователят се е произнесъл на 02.02.2022г., т. е извън 15 –дневния срок и в нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. При така установените факти, правилно и законосъобразно въззивният съд е приел за доказано извършеното нарушение, като следва да се има предвид, че достатъчно е застрахователното дружество да прояви бездействие - да не се произнесе или да се произнесе извън този срок, за да бъде ангажирана административно-наказателна отговорност по чл.644 ал.2 във вр. ал.1 т.2 от КЗ.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката “Гражданска отговорност” е посочена в приложение №1, раздел II, буква “А”, т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно, съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. По отношение на възражението на жалбоподателя, че неправилно е наложена санкция за нарушение, извършена при условията на повторност следва да се има предвид, че от доказателствата по делото се установява, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-655 от 15.12.2020 г. (влязло в сила на 19.08.2021 г.) за извършено същото по вид нарушение.

По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2000 до 40000 лева, с което административно-наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция в предвидения минимален размер, а именно 2000 лв. Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно

административно-наказващият орган е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не предствлява съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има отношение единствено към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай.

Настоящият съдебен състав счита, че решението е правилно и не се констатират отменителни основания. Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното постановление не страда от пороци, съобразено е с материалния закон и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изложените мотиви, касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 и ал.5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София-град, XXVI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 801 от 16.02.2023 г., постановено по НАХД № 6316/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: